

Tristan Perich – Sound in Bits

Comissari: Lluís Nacenta

11.03.15 > 08.05.15

Inauguració: 20:00h - Artist Talk / 19:00h.

àngels barcelona presenta **Sound in Bits**, la primera exposició individual a Espanya de l'artista i compositor novaiorquè Tristan Perich, comissariada per Lluís Nacenta. La mostra explora com el llenguatge desmaterialitzat i abstracte de la tecnologia digital pot traduir-se de forma visual i gràfica, de manera que es faci directament perceptible.

Influint per l'obra de compositors estatunidencs i d'artistes dels moviments minimalistes dels seixanta, com ara Steve Reich, Philip Glass, John Cage o Sol LeWitt, els quals feien ús de patrons i processos estrictes, Perich s'interessa per l'aspecte físic i per la materialitat de la informació codificada. Això dóna lloc a formes senzilles en les quals s'amaguen sistemes complexos. Tristan Perich és el creador del primer àlbum publicat en forma de microxip, *1-BIT Music* (2004), que més endavant va donar lloc a la seva *1-Bit Symphony* (2010).

Comprendre un codi informàtic no requereix necessàriament conèixer el llenguatge en què està escrit i poder llegir-lo. Comprendre'l pot voler dir també fer-se una idea de la seva manera de procedir, i assolir-hi cert grau de familiaritat després d'observar-lo una estona, d'escoltar-lo o simplement de tenir-lo al costat. Per descomptat el codi s'escriu a un nivell diferent d'aquell amb el qual ens relacionem (hi interactuem, com se sol dir), i potser la distància entre aquests dos nivells, el d'escriptura del codi i el del seu funcionament efectiu, és insalvable. Tristan Perich no suprimeix aquesta distància (no podria fer-ho), però aconsegueix quelcom potser més revelador: fer-la perceptible. Les seves peces són una mena d'inserció forçada, quasi violenta, del codi informàtic en la realitat efectiva de les coses, gràcies a la qual podem arribar a tenir la impressió que estem veient o escoltant el propi codi.

En aquesta exposició la galeria presenta l'última versió del seu projecte **Machine Drawings** (2005-15), una peça es desenvoluparà sobre el mur de la de la galeria durant el temps que hi estigui exposada. Els *Machine Drawings* mostren com un sol procés oscil·la entre l'ordre i l'aleatorietat. L'algoritme que controla els moviments del retolador permet variar la probabilitat que aquest canviï de direcció. Quan la probabilitat és petita, el retolador traça línies aproximadament rectes (no traça rectes perfectes degut al marge d'imprecisió del mecanisme que mou els fils, al fràgil equilibri del retolador i a les irregularitats de la paret); quan la probabilitat és gran, el retolador vibra frenèticament (perquè canvia constantment de direcció) i traça un núvol caòtic. En els dos estats extrems l'algoritme és el mateix, només canvia el valor d'un paràmetre. I tant en un com en l'altre, les instruccions lògiques del codi es fan visibles amb la organicitat i la contigència pròpies del medi físic.

Octave (2015) consisteix en 300 altaveus que fan sonar 300 freqüències diferents, distribuïdes a distàncies iguals i en ordre ascendent al llarg d'una octava de Do a Do. Cadascun dels 12 panells en què es subdivideix la peça comprèn un semitò (podríem dir que es corresponen amb les 12 notes d'una octava en el teclat del piano): l'altaveu inferior esquerre del primer panell fa sonar un Do, el del segon panell un Do#, el del tercer un Re, i així successivament. A partir de l'altaveu inferior esquerre de cada panell, les freqüències van augmentant, a raó d'una 25ena part de semitò, de cada altaveu a l'immediatament superior. Des de l'altaveu superior de cada columna, la progressió continua a l'altaveu inferior de la columna següent.

Per bé que cada altaveu emet un so d'una freqüència constant, el que podríem anomenar un to pur, la impressió que produeix la peça des de certa distància és que es tracta d'un soroll semblant a un soroll blanc (aquell que, com la llum blanca, comprèn totes les freqüències). Aquesta impressió de soroll resulta de la superposició de tons tan propers: la peça consisteix, doncs, en una mena de *cluster* molt dens.

Però la impressió sorollosa procedeix també de cada altaveu per separat: si hi apropem l'orella, el so sembla distorsionat. Això es deu a que els altaveus emeten ones quadrades, és a dir, les freqüències d'1-bit característiques de l'obra de Tristan Perich. Aquestes ones són el resultat de la traducció directa de la informació procedent d'un circuit electrònic, cadenes formades amb les xifres 0 i 1, del moviment de la membrana de l'altaveu. El 0 i l'1 es corresponen amb les dues posicions extremes d'aquesta membrana, i el pas de l'una a l'altra, segons es van succeïnt els zeros i els uns, es produeix de forma brusca. Si el pas de 0 a 1 es dóna 440 vegades per minut, el so que en resulta, per bé que ens sembli distorsionat, és la nota La perfectament afinada.

El so de cada altaveu ens sembla distorsionat però, en rigor, no ho està en absolut. Des del punt de vista del circuit electrònic, el so és perfectament pur. La impressió sorollosa és el resultat de la distància que separa el funcionament d'un circuit del funcionament de la nostra oïda; són la rugositat i la fricció les que fan audible la distància entre dos mons, entre dos llenguatges no del tot compatibles.

Lluís Nacenta

BIOS

L'obra de **Tristan Perich** (Nova York, 1982) està inspirada en la simplicitat estètica de les matemàtiques, la física i la codificació. La revista *The WIRE* descriu les seves composicions com "una reunió austera d'allò electrònic i allò orgànic". *1-Bit Music*, la seva estrena de 2004, va ser el primer àlbum estrenat en micro xip, programat per sintetitzar la seva composició electrònica en viu. El seu últim àlbum de circuit, *1-Bit Symphony* (Cantaloupe, 2010) va guanyar l'acclamació de la crítica, que va ser descrit com a "sublim" (New York Press). El *Wall Street Journal* va dir que les seves oscil·lacions porten una força intensa i hipnòtica, amb una profunditat emocional sorprenent". Les seves obres per a solista, grup i orquestra han estat realitzades internacionalment per grups que inclouen Bang on a Can, Calder Quartet i Eighth Blackbird en llocs com ara Whitney Museum (Nova York), Mass MoCA (North Adams, MA, EUA) i Ars Electronica (Linz, Àustria). L'artista ha rebut encàrrecs per Bang on a Can, Meethan/Perkins Duo, Dither Quartet i Yarn/Wire, entre d'altres.

Com a artista visual, Perich ha fet exposicions individuals a Bitforms Gallery (Nova York), Mikrogalleriet (Copenhague), Museo Carandente (Spoleto, Itàlia), The Addison Gallery (Massachusetts), Katonah Museum (Nova York), Monster Truck (Dublín) i LEAP (Berlin), entre d'altres. També ha participat de diverses exposicions col·lectives a diferents parts del món, inclosa l'exposició *Soundings* en el MoMA (Nova York). Els seus dibuixos de bolígraf i paper executats amb una màquina, *Machine Drawings*, van ser descrits com "elegantment delicats" per la revista *BOMB*.

Perich va ser artista destacat en l'edició de l'any 2010 del Sonar a Barcelona i el 2009 el Prix Ars Electronica li va concedir el Premi de Distinció per la seva composició *Active Field* (per a deu violins i deu canals d'1-bit music). Rhizome li va encarregar *Microtonal Wall* el 2010, una instal·lació d'audio amb 1.500 altaveus. Peich va participar en el primer Bang on a Can Summer Institute el 2002. Ha estat artista resident en l'Issue Project Room el 2008, a la Mikrogalleriet a Copenhague el 2010, a l'Addison Gallery a Andover, MA, EUA i a Harvestworks a Nova York la tardor de 2010; així com al Watermill Center l'any 2012. La seva obra ha rebut el suport del Consell de les arts de l'estat de Nova York, el Centre Americà de la Música i de Meet the Composer, entre d'altres. A més, ha participat en seminaris sobre la seva obra i ha dirigit tallers a nivell internacional.

Perich va estudiar matemàtiques, música i informàtica a la Universitat de Columbia i va fer un màster del programa de Telecomunicacions Interactives a The Tisch School of the Arts de New York University (NYU).

Lluís Nacenta és professor, assagista i comissari en els camps de la música i el disseny sonor. Es va formar com a matemàtic i pianista i combina els dos mons en una mirada filosòfica sobre les arts del so. Actualment és professor del Màster Universitari d'Investigació en Art i Disseny d'Eina, Centre Universitari de Disseny i Art de Barcelona. Ha comissariat exposicions i concerts per al Festival Sonar, l'Arts Santa Mònica, el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) i la Fundació Antoni Tàpies, entre d'altres.